

Jan Vladislav

O kočičím králi

[...]

U jednoho hřbitova žil kdysi dávno starý hrobník se svou starou ženou. Žili sami, děti neměli, zato však měli velikého kocoura s lesklým černým kožichem a zlatě svítícíma očima. Říkali mu Tomáš.

Všichni tři žili v dobré shodě. Hrobník se staral o hroby, jeho žena doma vařila a poklízela a kocour Tomáš vysedával u ní a předl hodně nahlas, aby jí nebylo samotné smutno, když se muž dlouho nevracel z práce.

Jednoho zimního večera čekali na starého hrobníka zvlášť dlouho. Už se dávno setmělo, už div oheň nevyhasl a hrobník pořád nikde.

Teprve k půlnoci se najednou otevřely dveře a hrobník vešel.

„Kde jsi tak dlouho, muži?“ přivítala ho žena.

„Hned ti to povím, jen co si sednu,“ řekl hrobník, přihodil na oheň pár polínek a uvelebil se na židli.

„Tak povídej,“ vyzvídala žena.

„Však už povídám,“ řekl hrobník a zapálil si dýmku.

„Jak víš, měl jsem dnes plno práce, musil jsem připravit tři hroby na zítřek. Když jsem kopal třetí, už se setmělo. Viděl jsem sotva na špičce rýče. Najednou jako když slyším za sebou mňouknout velikánskou kočku!“

„Mňau!“ ozval se kocour Tomáš.

„Ba, zrovna tak! Ohlédnou se, a co nevidím? Po cestičce šlo devět černých kocourů a neslo malou rakev potaženou černým sukem. Na rakvi leželo zlaté žezlo a zlatá koruna. A ti kocouři na každém třetím kroku smutně mňoukali.“

„Mňau!“ ozval se kocour Tomáš.

„Ba, zrovna tak! A ti kocouři šli s tou rakví pořád blíž a blíž a oči jim svítily pořád víc a víc, až mě začala obcházet hrůza. Když došli až ke mně, zastavili se a jeden z nich, ten největší, předstoupil přede mne a hrozně mňoukl.“

„Mňau!“ ozval se kocour Tomáš a nahrbil hřbet. Oči mu hořely jako dvě lampy.

„Ba, zrovna tak jako teď náš Tomáš! A když ten kocour přede mne předstoupil a hrozně mňoukl, povídá najednou lidským hlasem: ‚Řekni Tomášovi Tumášovi, že Tumáš Tomáš umřel.‘ A znovu mňoukl.“

„Mňau,“ ozval se kocour Tomáš a vyskočil na všechny čtyři. Srst se mu leskla jako hermelín, oči mu svítily jako dvě zlaté koule.

Starý hrobník a jeho žena se polekali:

„Co ti je, Tomáši?“ A tu kocour lidským hlasem pověděl:

„Cože? Tumáš Tomáš umřel? Tak to jsem tedy ode dneška kočičím králem já!“

A jedním skokem zmizel v komíně a už ho nikdy neviděli.

(1971)

